

1

Het lichaam spoelde in stukken aan.

Elke nieuwe golf bracht vers bewijs van de ongelooflijke horror die de persoon die ooit een jonge vrouw was geweest had moeten ondergaan.

Toen het tij zich terugtrok, uren later tijdens de dageraad, verschenen de eerste meeuwen boven het hoofd.

Gelijktijdig doemde er een man op uit de vroege ochtendmist. Hij liep rustig en doelgericht over het strand.

Zijn naam was Michael Tallon.

Hij was gewend aan de dood.

Hij had die gezien in Irak en daarna in Afghanistan. En op nog een paar andere plekken in de wereld, waar hij niet over mocht praten.

Zelfs hier op San Clemente Island, een afgelegen barrière-eiland voor de kust van Californië, wist hij echter dat hij niet ongevoelig was voor de dood. Dit was een plek waar commandotroepen vaak veel tijd doorbrachten. Soms kwamen ze hier om te trainen. Of het was hun eerste stop na een missie in het buitenland. Ze kwamen hierheen omdat het een veilige plek was voor de decompressie. Niet zozeer veiliger voor hen, maar veiliger voor de mensen om hen heen.

Toch vonden er zelfs onder deze professionals ongelukken plaats. En soms gebeurden er dingen die geen ongeluk bleken te zijn.

Hardlopen over San Clemente Island was niet iets om lichtzinnig over te doen. Het eiland was behoorlijk groot, bijna 40 kilometer lang en 8 kilometer breed. Het was jarenlang gebruikt door de marine, als oefenterrein voor de artillerie. Nu was het een plek die werd gebruikt door verschillende groepen binnen het leger. Sommige kenden elkaar, andere niet.

De inwoners wisten nauwelijks dat deze plek bestond.

De grond zat nog vol met munitie, deels nog niet ontploft.

Tallon was een prof en had veel tijd op het eiland doorgebracht. Hij wist wanneer en waar hij kon hardlopen.

Een van die plekken bevond zich langs de westkust van het eiland. De locatie was moeilijk te bereiken en je kon zien waar je je voeten neerzette.

Hij versnelde daarom zijn pas terwijl hij het keerpunt van zijn heen-en-weerroute naderde.

De ochtendzou was nauwelijks te zien en het was koud. Toch glinsterde het zweet op Tallons voorhoofd en waren zijn benen glibberig.

San Clemente Island had eigenlijk geen strand zoals je je dat voorstelt; het waren meer grotere rotsformaties met hier en daar een strook zand. Dit deel van het eiland had wat het dichtst in de buurt kwam van een echt strand, en Tallon zwoegde krachtig door het zand naar de vloedlijn.

Toen hij stopte viel zijn oog op een grote hoop zeekool, een veelvoorkomende afzetting op de rotsen. Een witte flits trok echter zijn aandacht, en hij liep ernaartoe om het van dichterbij te bekijken.

Zijn ademhaling vertraagde en hij voelde de warmte van de zon, die door de vage ochtendmist heen begon te breken.

Tallon stopte.

Hij realiseerde zich dat de kleine hoop geen zeekool betrof.

Daar lagen de gehavende resten van een romp.

Een vrouwelijke romp, zag hij toen hij een borst nog intact aan het lichaam zag zitten.

Hij slaakte een diepe zucht en keek om zich heen.

Er was niemand.

Tallon deed een stap naar de menselijke resten en zag dat er nog meer stukken langs de zich terugtrekkende vloedlijn lagen, in een slordige lijn langs het wegtrekkende tij.

Hij kon stukken van menselijke lichaamsdelen onderscheiden. Een losgerukt ledemaat dat waarschijnlijk een arm was.

Haai.

Het eiland werd omringd door grote witte haaien, wist Tallon. Vanaf het vliegtuig waarmee personeel uit Los Angeles werd vervoerd, zag je ze vaak. Vanuit de lucht zag je de enorme haaien nooit in groepen zwemmen; ze joegen op de zeeleeuwen die op verschillende plekken langs de kust verbleven.

De wonden op de romp waren duidelijk zichtbaar. Een verscheurde huid, dat kon alleen op een haai duiden. Of het een grote witte was geweest wist hij niet, maar wat het ook was geweest, het had grote schade aangericht.

Verder leek dit een mysterie. Er waren hier geen surfers. En niemand zwom hier voor zijn plezier. Zelfs de marinejongens waren voorzichtig met het water in gaan.

Plots stakte Tallons adem in zijn keel.
Hij zag een voet die gedeeltelijk bedekt was met zand.
Uit het zand piekte de bovenkant van een tatoeage.
De inkt op de huid vormde de vleugels van een vogel.
Tallon liet zijn adem ontsnappen.
Een rilling ging door zijn lichaam.
Hij wist wie ze was.

2

‘Jack Reacher heeft jouw hulp nodig.’

Dat bericht zette Pauling ertoe aan om van New York naar Noord-Wisconsin te reizen, voor een ontmoeting met een van de rijkste mannen van het land, Nathan Jones.

Nu reed ze met haar gehuurde SUV over het lange, kronkelende pad naar het uitgestrekte blokhutachtige huis dat uitkeek over Barrel Lake. Het was een privémeer, met slechts één huis aan zijn oever.

Het was een klassieke blokhut, maar hij was veel groter dan je je kon voorstellen. Het huis had een imposante ingang met dubbele pilaren en het had een groot, steil dak. Er prijkte een ingewikkeld houtsnijwerk boven de hoofdingang, die groter was dan de meeste dubbele garages.

Pauling parkeerde haar auto op de ronde oprit, net voorbij de ingang. Barrel Lake weerspiegelde in de vele ramen die een panoramisch uitzicht op het meer boden. Een aanhoudende bries waaide vanaf het water en in de verte zag ze witte schuimkoppen. De wind was aangewakkerd, en voor vissen was het geen goed weer.

Terwijl Pauling naar de voordeur liep, dacht ze aan Nathans telefoontje.

Haar eerste reactie was verbazing: dat Jack Reacher haar hulp nodig had. Of beter gezegd: dat Jack Reacher überhaupt hulp nodig had.

Reacher was iemand die alles alleen aankon.

En waarschijnlijk had hij ook altijd alles alleen gedaan.

Toch was Pauling voldoende geïntrigeerd om Nathan Jones te ontmoeten. Hij had haar een eersteklas accommodatie en een weekloon beloofd, alleen al als ze met hem zou praten.

Pauling had haar huiswerk gedaan.

Nathan Jones had zijn fortuin gemaakt in de papierindustrie, de houtindustrie en daarna op de aandelenmarkt, in die volgorde. Behalve Barrel House, zoals zijn landgoed heette, verwijzend naar zijn liefde voor bluesmuziek, bezat hij een appartement in Manhattan en een penthouse in de Florida Keys.

Pauling liep de veranda op, die een prachtig uitzicht bood over het meer, en zag zichzelf weerspiegeld in de grote glazen schuifdeuren en het raamwerk.

Ze had nog steeds een goede conditie. Door de jaren heen had ze veel getraind in zelfverdediging, en naast traditionele trainingen volgde ze regelmatig lessen in vechtsporten om haar reflexen scherp te houden.

De vrouw die naar haar terug staarde was slank, met kort maar stijlvol blond haar, een smal gezicht en opvallend groene ogen, verborgen achter een Ray-Ban-pilotenzonnebril.

Pauling gluurde door de glazen schuifdeuren naar binnen. Nathan Jones stond in de grote woonkamer en keek naar het meer. Hij had een glas whisky in zijn hand en wenkte haar naar binnen.

‘Hallo,’ zei ze.

‘Lauren Pauling, bedankt dat je zo snel kon komen.’

‘Bedankt voor de uitnodiging.’

‘Kan ik je iets te drinken aanbieden?’

‘Ja, graag,’ zei ze. ‘Doe maar hetzelfde wat jij hebt.’

Hij knikte en liep naar een dressoir, waar een karaf whisky en enkele glazen stonden.

Pauling bestudeerde hem terwijl hij haar drankje inschonk. Nathan was een grote man, met brede schouders en een beginnend buikje dat iets over de rand van zijn broek hing. Hij had een volle bos zilverkleurig haar en blozende wangen en hij straalde uit dat hij dingen voor elkaar kon krijgen. Op zijn manier.

Nathan kwam terug met een drankje in zijn hand. Hij gaf het aan Pauling en ging toen zitten in een van de grote stoelen naast het grote raam dat uitkeek over het meer.

Pauling koos een stoel tegenover hem.

‘U zei dat Jack Reacher hulp nodig heeft,’ begon ze.

‘Ja,’ zei Jones. ‘Ik vroeg hem om een gunst, en nu zegt hij dat hij jouw hulp nodig heeft.’

Pauling schudde haar hoofd.

‘Ik kan dat moeilijk geloven, maar ik speel het spel mee,’ zei ze. ‘Waar heeft hij hulp bij nodig?’

‘Het gaat om mijn dochter, Paige,’ zei Nathan. ‘Sorry dat ik zo met de deur in huis val, maar ze is dood.’

‘Gecondoleerd,’ zei Pauling. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ze zeggen dat ze is verdronken,’ antwoordde Jones. Hij nam een slok van zijn drankje. ‘Het verhaal is dat ze is verdronken en daarna door haaien is aangevallen. Of andersom.’

Zijn stem trilde even voordat hij zich herpakte. Pauling merkte de ironie in Jones' stem bij het woord 'verhaal'.

'Ze werkte op San Clemente Island,' vervolgde hij. 'Ze bestudeerde de klauwier, een bedreigde vogelsoort.'

'San Clemente?' Pauling bedacht dat de naam haar bekend voorkwam, maar ze kon die niet plaatsen.

'Het is een van de Channel Islands, voor de kust van Zuid-Californië. Eigendom van het ministerie van Defensie.'

'Werkte ze voor de overheid?'

'Nee. Die vogelsoort wordt met uitsterven bedreigd. Paige werkte voor de Bird Conservatory. Ze hebben daar een heel programma om de vogelpopulatie te beschermen en weer te laten groeien.'

Pauling nam een slok van de whisky. Het was niet haar favoriete drankje, maar het gaf haar even tijd om na te denken.

'Wanneer is dit gebeurd?' vroeg ze.

'Zes weken geleden.'

Pauling ging rechterop zitten.

'Zes weken geleden?'

'Ja. Het heeft me even gekost om erachter te komen in hoeverre er onderzoek is gedaan.'

'Onderzoekt de politie het?'

'Dat is het 'm juist, dat doen ze niet.'

Plotseling begreep Pauling waar het gesprek heen ging.

'Ik snap het...' begon ze.

'Het is allemaal onzin,' barstte Jones plotseling uit. Hij had het besef op haar gezicht gezien.

'Wat is onzin?'

'Alles wat de politie me heeft verteld,' zei Jones.

‘Dat ze verdronken is?’

‘Paige is niet verdronken,’ zei Jones met een stem ruw als schuurpapier. Hij sloeg de rest van zijn whisky achterover en zette zijn glas hard neer op het tafeltje naast zijn stoel.

‘Ze is vermoord.’

3

Pauling wist niet zeker of ze het goed had gehoord. Nathan Jones leek haar een pragmatische man. Maar rouwende ouders waren vaak niet in staat helder na te denken.

Ze koos haar woorden zorgvuldig. Ze had in haar leven meer dan genoeg moord en doodslag meegemaakt. Het was iets wat instinctief gebeurde: geloven dat ongelukken niet gewoonweg konden gebeuren – dat een geliefde niet zomaar door een wrede speling van het lot om het leven kon komen. Het gaf families op een vreemde manier troost om te denken dat zo'n verlies onderdeel was van iemands plan.

Maar in dit geval had ze haar twijfels.

‘Waarom zegt u dat?’ vroeg ze.

Jones stak zijn mollige handen uit en pakte zijn wijsvinger beet.

‘Eén. Paige was geen zwemmer. Absoluut niet. De enige keer dat ze echt van de oceaan genoot, was in de Caraïben,’ zei hij. ‘En zelfs toen bleef ze graag in ondiep water, waar ze de bodem kon zien. Toen we gingen snorkelen, wilde ze absoluut niet naar dieper water.’

‘Ik begrijp het,’ zei Pauling.F

‘Verdorie, tijdens onze reizen wilde ze de helft van de tijd niet eens in het verdomde hotelzwembad zwemmen. Ze zou nooit dat water in gaan. Geen enkele kans.’ Zijn gezicht liep rood aan en zijn stem werd luider en indringender.

Pauling wist instinctief dat hij zonder enige twijfel geloofde wat hij zei.

‘Twee,’ ging Nathan verder. ‘We hebben wat onderzoek gedaan. Het water rond San Clemente is in die tijd van het jaar ijskoud. Echt ijskoud. Er is gewoon geen enkele kans dat Paige, die sowieso al niet van water hield, ineens zou besluiten om in water van nog geen tien graden te gaan zwemmen. Absoluut niet.’

Dat klonk logisch voor Pauling. Ze had zelf vaak genoeg tijd doorgebracht in Zuid-Californië. Het water was daar meestal behoorlijk koud.

‘En drie, dat water rond het eiland is helemaal niet geschikt om in te zwemmen,’ concludeerde Nathan. ‘Ten eerste zijn er een heleboel zeeleeuwen, wat betekent dat er ook een hoop haaien zijn. En niet die kleine haaien zoals in Florida. Ik heb het over de grote jongens. Witte haaien. Zelfs de marinejongens die daar trainen zwemmen er niet graag. En ten tweede is het water meestal niet helder. Op sommige plekken misschien wel, maar op de meeste plaatsen niet. Dus vertel mij: besluit een meisje dat niet van zwemmen houdt ineens om in ijskoud, troebel water dat vol haaien zit te springen?’

Om niet te hoeven antwoorden nam Pauling een slok van haar scotch.

‘Nee,’ zei Nathan. ‘Absoluut niet.’

‘Wat als ze op een boot zat? Misschien is ze overboord gevallen en verdronken?’

‘Wiens boot?’ kaatste Nathan terug. ‘Waarom hebben ze de autoriteiten dan niet ingelicht? Ik heb het uitgezocht, er waren geen vermiste boten op dat moment. Geen verdwenen zeilboten. En bovendien werkte Paige op het eiland.’

‘Wat denkt u dat er is gebeurd?’ vroeg Pauling. Nathan Jones had duidelijk al veel nagedacht en hij had onderzoek gedaan.

‘Wat ik denk is dat iemand haar heeft vermoord en haar lichaam in de oceaan heeft gedumpt. De haaien hebben vervolgens het bewijs vernietigd.’

‘Eigenlijk is dat niet wat ik dénk dat er is gebeurd, maar precies wat er ís gebeurd. Dat weet ik zekerder dan wat dan ook.’

Nathan wees met zijn dikke vinger naar haar.

‘Daarom heb ik contact opgenomen met Jack Reacher. En nu heb ik jou nodig om naar hem toe te gaan en hem te helpen.’

Jones leunde naar voren op een heel intense manier.

‘Jij en Jack Reacher moeten het stuk tuig vinden dat mijn dochter heeft vermoord.’

4

‘Dit is waarom jij en Reacher het perfecte team vormen om tot op de bodem uit te zoeken wat er met mijn dochter is gebeurd,’ zei Nathan.

Pauling vermoedde dat Nathan Jones een meester was in onderhandelen, dus leunde ze achterover en luisterde.

‘Allereerst ben je zeer intelligent.’ Hij glimlachte naar haar. ‘De beste van je klas. Elke Ivy League-universiteit wilde je hebben. Ten tweede heb je een indrukwekkend cv, en enige ervaring met het omgaan met het leger. Reachers cv spreekt wat dat betreft voor zich.’

Hij keek door het raam naar het meer. Een adelaar vloog laag over, op zoek naar een vis. Hij maakte een scherpe bocht omhoog. Geen teken van een prooi.

‘Je hebt ook het juiste geslacht,’ zei hij. ‘Die plek wordt compleet gedomineerd door mannen. Als ik een man alleen daarheen zou sturen, zou het uitlopen op een wedstrijd tussen macho’s vol testosteron. Jij kunt veel effectiever infiltreren dan een kerel als Reacher. En het feit dat je knap bent zal alleen maar in je voordeel werken. Jullie tweeën vormen het perfecte team.’

Iemand anders zou het seksistisch in de oren hebben geklonken, maar Pauling begreep de man die voor haar

stond. Zijn denkwijze was anders. Voor hem draaide alles om strategie en daadkracht. Niet meer en niet minder.

‘Reacher is er al en doet zijn ding. Wat jouw rol betreft: ik heb een regeling getroffen met de Bird Conservatory, mede dankzij het feit dat ze betreuren wat er met mijn dochter is gebeurd,’ zei hij met een flinke dosis sarcasme. ‘Het helpt waarschijnlijk ook dat ik flink heb bijgedragen aan hun fonds.’

Pauling zuchtte.

Nathan Jones was een natuurkracht.

Hij gebaarde naar de rugzak en hield een envelop omhoog.

‘Hier zit alles in wat je nodig hebt,’ zei hij. ‘Een kopie van het waardeloze politierapport. Reisinformatie. Vliegtickets. Dossiers van enkele personen die je zult ontmoeten. Telefoonnummers. Lijsten met contactpersonen. E-mailadressen.’

Hij stopte de envelop weer in de tas.

‘Er zit ook een satelliettelefoon in, met mijn nummer daarin opgeslagen en dat van Blake Chandler. Blake is mijn computerman.’

Nathan Jones ging verder. ‘Er is dankzij Blake zelfs een speciaal geprogrammeerde laptop met uplink-mogelijkheden. Hij zal contact met je opnemen als je iets nodig hebt. Daarnaast zit er twintigduizend dollar in contanten in. Gebruik het indien nodig. Ik betaal je het normale tarief dubbel, hoelang het ook duurt. Is dat acceptabel voor jou?’

Pauling was eigenlijk niet van plan om deze zaak aan te nemen. Ze had al meer dan genoeg werk. Maar de kans om weer met Reacher samen te werken, was te aantrekkelijk om aan zich voorbij te laten gaan.

‘Ja,’ antwoordde ze.

‘Geweldig. Lees alles door. We kunnen je laten vliegen zodra je er klaar voor bent.’

Hij stond op en sprak zacht, zijn stem trilde.

‘Vind uit wie mijn meisje heeft vermoord.’